

Exuvii Simona Popescu

ExuviromanCarte de identitateElefant Online

„Trebuie spus că, deși dispărut mult prea devreme, înainte de a împlini treizeci de ani, Sorin Stoica a scris și a publicat relativ mult. (Fără a fi, cumva, prin asta, industrios). Spre surpriza tuturor, inclusiv a editorilor, volumul acesta, conținând numai literatura (adică nu și cercetările academice adiacente, din sfera antropologiei culturale) se apropie, cantitativ, de o mie de pagini. Povestiri, romane, publicistică, jurnal, corespondență (electronică), note disparate (extrase din cele câteva agende). Singura excepție o reprezintă, aici, prezența disertației de masterat, realizată sub îndrumarea profesorilor Șerban Anghelescu și Vintilă Mihăilescu. Excepție doar parțială, căci tema e mult prea pasionantă pentru ca lucrarea să fie tratată ca o simplă formalitate universitară. Spun doar că se numește Mitul poetului beiv, că e foarte bine informat și sub raport teoretic, și în ceea ce privește exemplele, și că ultimul capitol vizează nici mai mult, nici mai puțin decât «conflictul optzecisto-fracturist dintr-o perspectivă ritual simbolică». S-a înțeles deja, cred, că sunt destul de bine informat în legătură cu amănunțele de ordin tehnic ale acestei ediții. Întâmplarea face să fiu prefațatorul ei. Acesta este motivul obiectiv pentru care am ales să scriu acum, cu puțin înainte de apariție, un fel de avancronică, și nu, eventual, după, o cronică redundantă și, chiar de aceea, moralmente discutabilă. Am înșă, și o serie de alte justificări, profund subiective, dar nicidecum mai puțin hotărâtoare. Întâi de toate, eu unul nu l-am cunoscut niciodată, față-n față, pe Sorin Stoica. Mai mult decât atât, n-am avut ocazia să scriu despre el atâta timp cât trăia. Poate că, profesional vorbind, e mai bine așa. Cert e că după ce l-am citit aproape în întregime, am resimțit absența aceasta aproape ca pe o frustrare. Căci, să nu ne ascundem după deget, atunci când iubim cu adevărat un scriitor, tot și (adică până și criticii) vrem să-l întâlnim, fie și accidental, fie și numai pentru câteva minute. Iar atunci când vinem la o carte, tot și (adică în special criticii) simțim nevoia să ne pronunțăm public în legătură cu ea. În altă ordine de idei, mărturisesc că, în general, îmi displace felul în care este administrat postum imaginea autorilor dispăruți. Mai ales când aceștia sunt tineri. (și din nefericire, ultima generație numără deja câteva asemenea cazuri tragice). Iertat să-mi fie cinismul, dar am văzut instrumentându-se, nu o dată, veritabile dramolette de prost gust, menite să lezeze de fapt memoria respectivului tânăr scriitor. Discuția critică asupra valorii e sistematic neglijată în favoarea unor discursuri liricoide și festiviste, de un romantism provincial, ai căror mandatarii sunt de obicei amicii și familia. Or, așa ieșim cu totul din spațiul literaturii. Și chiar din acela al bunului simț. În cazul de față, spuneam, lucrurile stau cu totul diferit. Mi s-a părut de la început admirabilă decența cu care prietenii (Cosmin Manolache, Călin Torsan sau, dintre critici, Marius Chivu) au găsit de cuviință să vorbească, postum, despre scriitorul Sorin Stoica. O decență, dacă stăm să ne gândim, foarte eficace, din moment ce a avut, printre rezultate, chiar realizarea acestei ediții. Adunarea materialelor, selecția și transcrierea lor, verificarea, sunt, de bună seamă, activități angajante, care pretind o anumită efort. Nimic altceva. Aproape jumătate din cuprinsul prezentului volum conține texte dacă nu inedite (cum e cazul amintitei disertații sau al anumitor însemnări din agende), măcar inaccesibile publicului (o rubrică la un cotidian din Câmpina). La aceasta din urmă aș vrea să mă refer în continuare. Început în 1999, pe când Sorin Stoica avea doar 21 de ani, colaborarea la ziarul Partener e unul din cele mai consecutive (și mai discrete totodată) proiecte ale lui Sorin Stoica. Un total de patru sute de articole din care se detașează o rubrică, Oameni de bine, revitalizând bonom și ironic o sintagmă a anilor nouzeci. E vorba de o suită de portrete ale unor personalități demne de admirația autorului (admirație reală și, de aceea, nu o dată, contondentă, mergând până la expresia frustrată a dezamăgirii). Mircea Cărtărescu, Cristian Tudor Popescu, Horia Bernea, Ioan Chirilă, Bregovi, Ovidiu Verde, Mircea

Read Free Exuvii Simona Popescu

Nedelciu, Radu Cosașu, Jim Morrison, Tarantino, Zidane, Lucian Pintilie, Geo Bogza, J.D. Salinger, Tudor Octavian, Valeriu Sterian, Gheorghe Iova, Emir Kusturica, Marin Preda, Mircea Lucescu, Ștefan Bănuțescu, Dan Lungu, Caragiale, Nikita Mihalkov, Irina Nicolau, Nicolae Manolescu, Leonard Cohen și alții. Ultimul pe listă, nu din întâmplare, Alexandru Monciu-Sudinsky. Destui dintre aceștia sunt judecați sever, în numai câteva fraze iuși. Atitudinea e înțeltoare, dar se poate lesne explica. Având oroare de tonul linguiștor, Sorin Stoica preferă să treacă drept rudimentar («mitocan», spune el, dacă nu greșesc) decât să se murdărească în cleiul stilistic al falselor elogii. Autenticitatea, de la care colegii și de generație se revendică zgomotos și nu întotdeauna autentic, îl caracterizează pe autorul Limbii comune în mod aproape natural. El nu poate scrie altfel decât așa, sincer. Cu fraze scurte și apucând zdravăn realul imediat. Nu acceptă alte registre, pentru că nu le poate mima. Detestă organic melodrama. Are, în acest sens, câștiga maeștri (dintre cei enumerați mai sus), dar un singur profesor esențial, un singur sensei. Nae Stănilă, unchiul din Bușteni (Radu Conciu, pe numele din buletin), un personaj în carne și oase, înzestrat, pare-se, cu un inegalabil simț al narațiunii. Dincolo de caracterul lor, cum spuneam, aproape inedit, aceste portrete mai dezvăluie, în scrisul lui Sorin Stoica o zonă până acum neexplorată. Ele sunt, în fond, niște exerciții de digitație pentru proză de mai largă respirație. Câteva dintre ele s-au topit, în întregime sau în parte, în substanța romanului O limbă comună. Curios lucru, cum percepea Sorin Stoica tranziția dintr-un gen în altul. Concepute pentru un public foarte restrâns, medalioanele acestea nu pareau să aibă, pentru el, statut de articole în toată puterea cuvântului. Nu țineau, adică, de presă. Mai degrabă, le vedea funcționând ca literatură. (Dovadă cât de mulți scriitori apar pe lista lui). Le exersa acolo în tot adevărul lor, pentru ca apoi, să le modifice foarte puțin și să le introducă în materia unei cărți de proză. Nu e nimic reprobabil în asta. Prelucrările vizează anumite blocuri de text, anumite paragrafe cetera, probabil, Sorin Stoica le căuta acustica perfectă. Dicția. Formularea exactă. Adică tocmai acea limbă comună. La finea auditivă a prozatorului au făcut referire toți criticii. Senzația e că Sorin Stoica prinde (acesta e cuvântul cel mai potrivit) ritmul și ticurile vorbitorilor de azi și le transcrie savuros. Fără infatuare parodică și, evident, fără intenții fastidios pedagogice. Scrie, de pildă, exclusiv io (în loc de eu) pentru că, e convins, așa se pronunță de fapt. Acesta e uzul. Și, sincer vorbind, cam are, și de data aceasta, dreptate. Nu e nimic omagial în ideea publicării acestei ediții. Doar o strict (dar strict) necesară restituire.“ – Cosmin Ciotloș, România literară, 14 noiembrie 2012

Optsprezece poete, prozatoare și eseiste povestesc despre posibilitatea scrisului după apariția copiilor: firesc, uman, cu autenticitatea și curajul confesiunii. Textele vorbesc despre transformări profunde, care au atins și scrisul, despre relația cu lumea din jur, despre reușite și obstacole și, nu în ultimul rând, despre forme de dragoste și atașament – fașă de copii și fașă de propriile cărți. O scriitoare care este și mamă e inevitabil pusă în fața un șir de decizii sensibile, iar Povestea cu scriitoare și copii aduce la suprafață măruri despre încercările de fiecare zi, în care scrisul a rămas o prezență vitală, chiar și atunci când nu a (mai) fost o prioritate.

Dincolo de miza succesului școlar (examenul de Evaluare Națională fiind un prag important pentru fiecare elev), studiul limbii și al literaturii române trebuie să rămână, în gimnaziu, o experiență culturală pertinentă și interesantă, care să implice imaginația, gustul estetic, nevoia de autointerogare și de comunicare. Respectând programa specifică, structura oficială a subiectelor și maniera de formulare a sarcinilor de lucru stabilite de Ministerul Educației, volumul își propune să nuanțeze pregătirea continuă și sistematică pentru Evaluarea Națională, intervenind cu fișe teoretice esențializate, teme

de portofoliu, modele și sugestii de rezolvare, răspunsuri selective și o consistentă baterie de teste de antrenament. De asemenea, cartea are în vedere, prin selecția textelor (clasice sau contemporane, din autori celebri sau mai puțin cunoscuți în anii de gimnaziu), redescoperirea în adolescentul de 14-15 ani a cititorului pasionat sau măcar avizat, dornic să își susțină punctele de vedere, să își lărgască orizontul cultural și să descopere, dincolo de informații, reguli, canoane, adevăratele provocări, ierarhii, idoli, ca formă de acomodare cu specificul și noile problematice ale orelor de limba și literatura română din clasa a IX-a de liceu.

Pornind de la un istoric al conceptului de autoficțiune, eseul Florinei Pîrjol își propune o radiografie a fenomenului în spațiul românesc, cu un zoom pe câteva dintre textele reprezentative ale generației 2000. Dar pentru a înțelege specificul autoficțiunii românești – fie că este vorba despre repere validate canonic, cum sunt Exuvii sau Orbitor, fie despre textele mai fragile și mai polemice ale autoficționarilor Adrian Schiop, Ionuț Chiva, Claudia Golea, Cecilia Ștefănescu, Alexandru Vakulovski, Dragoș Bucurenci ș.a. – a fost nevoie de o recuperare a rădăcinilor scriiturilor cu miez autobiografic pe teren autohton, de la scrierile reprezentanților colii de la Târgoviște până la Radu Cosașu.

„Această carte e liberă. De aceea o dedic tuturor celor care se mai bucură să exploreze în voie spațiul dintre coperte, doamnelor și domnilor deopotrivă, studentelor și studenților de la Litere, cititoarelor și cititorilor care dau sens (și sensuri noi) efortului unui scriitor. Știu că asemenea oameni vor exista și în vremurile cele mai puțin propice cititului. Cartea oferă o tipologie a personajelor feminine din literatura română, de la doamna B. a lui Negruzzi la doamna T. a lui Camil Petrescu. Combină critica și istoria literară cu istoria mentalităților, sociologia cu istoria culturală, experiența de viață cu cea de bibliotecă: în fond cam tot ce folosim când citim și judecăm literatura, fără mânie și părținire. Alfabetul doamnelor nu se dorește, desigur, a fi exhaustiv (oricum, nu trece de Interbelic). Fiecare dintre noi are cu siguranță unul propriu, bazat pe afinități. Acesta este al meu. Nu-l impun, îl propun.“ — IOANA PÂRVULESCU

Într-o lume apăsătoare de prozaism și angoasă, poezia, mai mult ca oricând, devine elixirul vieții! Un remarcabil volum de poezie feminină contemporană „în oglindă”: poete românce și „poetesse” italiene consacrate, în original și traduse în cealaltă limbă. Selecție și traducere parțială de Daniel D. Marin, pentru colecția Biblioteca R&R coordonată de Raluca Lazarovici Vereș.

Autoare: Ruxandra Cesereanu Antonella Anedda Rodica Draghinescu Saviana Ștefănescu Annelisa Alleva Maria Grazia Calandrone Isabella Leardini Ofelia Prodan Laura Liberale Maria Borio

Oare practicarea virtuților ne poate apropia de trăirea unei vieți bune, frumoase, autentice? O bună și rea lecție de morală este nu aceea în care ni se predică doct valorile, ci aceea în care ni se arată cum să practicăm virtuțile pentru ca viețile noastre să fie împlinite și noi să fim împăcați cu ceilalți și cu noi înșine. Mircea Dumitru La ce e bună viața în lipsa fericirii și la ce bun filosoful, în vremurile în care fericirea nu mai este o temă de actualitate, pentru că advertisingul și discursurile despre spiritualitate au confiscat-o, tocit-o și îngropat-o? Nu știu dacă filosoful este fiul rățitor, dar, prin intermediul eticii aplicate, el se întoarce

printre oameni pentru care captează tainele simple ale vieții, sensurile și nonsensurile existenței, redându-le acestora și pe unele, și pe altele. Am văzut mulți oameni dornici să-l asculte pe filosoful reîntors și, în mod special, pe Cristian Iftode în conferințe și dezbateri, să afle nu la ce e bună viața, ci cum o poți face mai bună. El este exact vocea aceea așteptată care va reîmprieteni prin această carte filosofia cu cititorii și cu practicanții ei anonimi în viețile lor de zi cu zi. Svetlana Cârstea Viața bună poate fi aventura vieții tale, dacă nu este deja. Vei găsi aici un prieten bun și critic spre a scoate adevărul din tine, adevărul de sine. Un prieten egal și ie, totuși, mai antrenat în virtute, spre care te cheamă. Norocul nostru e mare: culturii române i-a luat sute de ani să aibă cartea de etică pe care o avem acum în mâini, cartea de filosofie morală contemporană care face dreptate, dar mai ales bine anticului din noi. Viața bună, dacă îți va fi una a libertății, autentică, trudind în fericire. Căci așa s-a încercat de mii de ani, de la Aristotel la Nietzsche, de la Seneca la Foucault, și, în sfârșit, așa o scrie nouă Cristian Iftode. Constantin Vică Dacă judecăm lucrurile în plan social, conduita morală este, întâi de toate, o așteptare pe care o avem de la ceilalți, mai ales dacă sunt figuri publice, și abia apoi, un eventual răspuns pe măsură din partea noastră, adesea de ochii lumii. Cinicul modern învață de mic să jongleze cu două măști – sau mai multe. Nu e vorba că societatea ne-ar face rău, ci că ochiul privat al rațiunii publice tinde să împartă lumea în „mecheri” și „fraieri”. Cristian Iftode

First media magazine of the Balkans.

[Copyright: 39c9f7417cf2763a5c65325b351d1473](#)